

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

Елинъ-Пелинъ

Ангелинка

Леля Станка имаше нѣкаква далечна родина, гражданка, която живѣеше въ София, дето имаше собствена кжща и получаваше пенсия за не знамъ какви заслуги на покойния ѝ мжжъ. Тя се казваше леля Дъмша. Нѣмаше день, презъ който леля Станка да не помене най-малко три пжти за тая своя роднина. Нѣмаше срещнатъ човѣкъ, предъ когото да пропустне да не каже нѣщо за нея. И какъ тя произнасяше името ѝ! Каква щастлива усмивка озаряваше нейното червено лице, когато произнесѣше думитѣ: наша Дъмша, или леля ви Дъмша! Съ каква сърдечна радост пѣше и играеше безконечния потокъ отъ думи и похвали, на които леля Станка не знаеше мѣрка! И, ако случайно понѣкога тя млѣкваше да се прокашля, да си вземе дѣха или да свѣрши нѣщо на бърза ржка, то въ очитѣ ѝ се виждаше, какъ мислитѣ ѝ продължаватъ сѣ още да се усмихватъ на нейния свѣтълъ идеалъ.

Леля Дъмша! Това бѣше страшна гордость на леля Станка.

Ние, дечурлигата, никога не бѣхме виждали